

Μπορούν να νικήσουν οι αγώνες;

**Αναγκαία η υπέρβαση περιεχομένου και μορφής
του κινήματος για να υπάρξει νικηφόρα προοπτική**

Γεγονότα όπως ο απεργιακός σεισμός και οι συγκρούσεις της 5ης Μάη έριξαν το πέπλο των ακίνδυνων «προδιαγεγραμμένων» αντιδράσεων και έφεραν στην επιφάνεια αυτό που πραγματικά συμβαίνει: γοργή ανάπτυξη πρωτόγνωρων εξεγερτικών διαθέσεων, αναζητήσεων και πρακτικών που έχουν μαζικό εργατικό χαρακτήρα.

Παράλληλα, σε όλες τις διεργασίες του κινήματος το τελευταίο διάστημα εκφράζεται κυρίως πλέον η απογοήτευση από το σύνολο του «πολιτικού και συνδικαλιστικού τόξου», αλλά και από τις συνήθειες μορφές διαμαρτυρίας. Φαίνεται να απλώνεται και να δυναμώνει η αναζήτηση μιας άλλου τύπου πολιτικής και εργατικής δράσης έξω από τα πλαίσια της κάθε είδους εκπροσώπησης και της ηττοπαθούς διαμαρτυρίας.

Το ερώτημα αν μπορούν να νικήσουν οι αγώνες με τη μορφή και το περιεχόμενο που έχουν σήμερα απασχολεί μαζικά τους εργαζόμενους, καθώς διαχέεται η αίσθηση ότι με τη μέχρι τώρα γραμμή πλεύσης της Αριστεράς και του συνδικαλισμού οδηγούμαστε σε μια ιστορικών διαστάσεων ήττα. Η συνειδητοποίηση ότι χρειάζονται «ριζικές λύσεις», ένας «άλλος δρόμος», επαναπροσδιορισμός «των βάσεων και των αξιών» της ζωής, ωριμάζει τάχιστα, και μάλιστα αυτή η συνειδητοποίηση της αναγκαίας «συνολικής αναμέτρησης» με το σύστημα και έναν ολόκληρο τρόπο ζωής λειτουργεί μέχρι τώρα κυρίως παραλυτικά, στο βαθμό που δεν προτείνεται ή δεν πείθει μια πορεία εκτός του συστήματος που να εμπνέει για πραγματική μάχη.

Η διεκδίκηση της επιστροφής απλώς σε μια «ανάκαμψη-ανάπτυξη» εξίσου καταστροφική για τους εργαζόμενους και το περιβάλλον, η άρνηση των «νέων» κάθε φορά μέτρων που συσσωρεύονται πάνω στην προηγούμενη κατάσταση εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, οι

λογικές του «αντικατοχικού» αγώνα και της «εθνικής ενότητας» απέναντι στους... ξένους, η ανάδειξη ως στόχων εναλλακτικών «λύσεων» εντός του συστήματος (όπως κατάργηση του Συμφώνου Σταθερότητας, έξοδος από το ευρώ και την ΟΝΕ, αναδιαπραγμάτευση ή/και διαγραφή του χρέους, κ.λπ.), οι διεκδικήσεις «αναδιανομής» του εισοδήματος τη στιγμή που μας κλέβουν όλη τη ζωή, δεν αποτελούν διέξοδο για τους εργαζόμενους καθώς δεν αλλάζουν ριζικά τη θέση τους και άρα και την ίδια την κοινωνία. Αντίθετα, παγιδεύουν το εργατικό κίνημα σε μια θέση «άμυνας» και «αντίστασης» χωρίς καμιά προοπτική, ή το μετατρέπουν σε μοχλό πίεσης προς την αστική πολιτική και τις κυβερνήσεις της για μια ανεδαφική «φιλολαϊκή» διαχείριση της κρίσης.

Διεκδίκηση, διαμαρτυρία ή συνολική σύγκρουση;

Ταυτόχρονα, η μορφή των άσφαιρων απεργιακών μονοήμερων, υπό τη σκέπη του καθεστωτικού συνδικαλισμού υποταγής των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ή της αριστεράς, με κοινοβουλευτικό ορίζοντα, συμβολικής διαμαρτυρίας του ΠΑΜΕ, χωρίς πραγματικό απεργιακό μπλοκάρισμα της παραγωγικής και κρατικής

μηχανής, χωρίς διάρκεια, και χωρίς κέντρα αγώνα στους εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους, λειτουργεί εκτονωτικά για τις αγωνιστικές διαθέσεις, επιχειρώντας απλώς να ελέγξει την οργή και εμπεδώνοντας ένα αίσθημα ανημποριάς που οδηγεί στην παραίτηση.

Η υπέρβαση αυτών των περιεχομένων και μορφών αγώνα είναι αναγκαίος όρος για να υπάρξει συνέχεια με προοπτική και συνθήκες νίκης για τον κόσμο της εργασίας. Η ικανοποίηση των αναγκών και των επιθυμιών της εργαζόμενης πλειοψηφίας μπορεί να προέλθει μόνο από ανεξάρτητα όργανα και αντιθεσμούς των ιδίων των εργαζομένων, με την αναδιοργάνωση της ζωής σε άλλη βάση από αυτή της ατομικής ιδιοκτησίας, του εμπορεύματος, του χρήματος, της αγοράς και του κράτους.

Με την επαναστατική δράση που δεν περιμένει (έστω και διεκδικώντας) την εξασφάλιση της επιβίωσης και τη λύση των προβλημάτων από το κεφάλαιο και το κράτος (που αποδεδειγμένα πλέον δεν μπορούν να το κάνουν), αλλά αναλαμβάνει την επιβίωση και τη λύση των προβλημάτων με όρους αυτοδιεύθυνσης, συνεταιρισμού και αλληλεγγύης, έξω και ενάντια από την επικράτεια του κεφαλαίου και του κράτους.

Κώστας Χαριτάκης

Ή αυτοί ή

**Συνολική απάντηση με τα
και τις ανάγκες μας**

Ενώ η κυβέρνηση προχωράει ακάθεκτη ανακοινώνοντας συνεχώς νέα μέτρα, στην προσπάθεια διεξόδου του συστήματος από την κρίση –και θα συνεχίσει στο ίδιο μοτίβο –η αντίδραση του κόσμου της εργασίας βγήκε στο προσκήνιο με πραγματικά πρωτόγνωρα χαρακτηριστικά. Ειδικά η απεργία και η απεργιακή κινητοποίηση της 5ης Μάη, έδειξε ότι τελικά τα μέτρα μπορεί και να μην περάσουν σαν οδοστρωτήρας πάνω από τα δικαιώματα και τις ανάγκες της νεολαίας και των εργαζομένων. Είναι φανερό άλλωστε ότι αυτή τη στιγμή ή θα κερδίσει το κεφάλαιο, ή θα κερδίσουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία. Επομένως είναι επιτακτική η ανάγκη για αναζήτηση του αναγκαίου δρόμου που θα μπορέσει να φέρει στο προσκήνιο εκείνους του νικηφόρους αγώνες που θα έχουν στην προμετωπίδα τους τα δικαιώματα και τις ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας.

Σ' αυτή λοιπόν την ολομέτωπη επίθεση που έχουν εξαπολύσει κυβέρνηση-κεφάλαιο -ΕΕ-ΔΝΤ είναι αναγκαία περισσότερο από ποτέ μια συνολική απάντηση από τη μεριά του κόσμου της εργασίας. Πρέπει να γίνει κατανοητό και να αποτελέσει πρωταρχικό στίγμα της απάντησης ότι όχι μόνο δεν θα αποδεχτούμε τις συνθήκες σκλαβιάς που επιχειρούν να μας επιβάλουν με τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, τις αντιστασιακές ρυθμίσεις και την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, αλλά ότι

